

Proloog

In het najaar van 1996 veranderde het leven van een Italiaanse familie voorgoed in de buurt van Genève. Leonardo, de toekomstige vader, laadt samen met zijn broers Andrea en Francesco de verhuishwagen in. Het ene na het andere meubel verdwijnt in de wagen. Francesco sluit de klep en klopt vervolgens op de achterkant. Al pruttelend komt de verhuishwagen in beweging en slaat de hoek om. Elena staat te wachten bij de auto, waar Andrea haar een cadeautje overhandigt.

“Pas openen wanneer je kleine prins er is; het zit al decennia in de familie, dus wees er zuinig op!” zegt Andrea.

Elena knikt, legt het geschenk in het handschoenenkastje en neemt plaats in de auto. De vader van Leonardo, Andrea en Francesco had hen gewaarschuwd en hun opgedragen om te vertrekken naar een veilige plek. Leonardo zocht meteen een nieuwe baan in Nederland. Andrea en Francesco besloten om te blijven en elders in Italië onder te duiken.

De rit van het Italiaanse stel verloopt niet zonder problemen: in de buurt van Genève besluit de auto ermee op te houden.

“*Che palle! Che palle!*” roept Leonardo. Vervolgens stapt hij uit de auto en loopt naar een telefooncel in het stadje om zijn broer te bellen.

“Ja, met mij. De auto is ermee gestopt,” meldt Leonardo.

Alessio loopt in een simpele spijkerbroek en een wat grijs T-shirt; daaroverheen draagt hij een blazer. Het is namelijk best lekker weer, maar zonder een jas of vest is het net niet te doen. Hij loopt naar de hoek van de straat waar zijn scooter staat geparkeerd. Voordat hij hem opstart, appt hij Lars: "Ga net de deur uit, zie je daar." Hij start zijn Vespa en rijdt weg.

Met een redelijk tempo rijdt hij richting Amsterdam-Zuid, waar hij heeft afgesproken bij restaurant Michiel De Rouge, gelegen aan de Tweede van der Helststraat in Amsterdam. Eenmaal aangekomen, staat Lars al te wachten en zwaait naar de passerende Vespa. Lars draagt een getailleerd overhemd met opgestroopte mouwen en een paar nette nonchalante schoenen eronder. "Ziet er blits uit!" roept Alessio als hij de sleutel uit het contact haalt. Lars lacht en zegt: "Eindelijk even geen stress meer, Don Corleone." "Ja, dat is waar. Stond je al lang te wachten?" vraagt Alessio met een brede grijns.

"Nee, ben er net. Dus je bent netjes op tijd, anders had ik je al lang gebeld, sukkel," zegt Lars lachend, en hij stompt hem op zijn bovenarm. "AU, dat doet zeer, hoor!" zegt Alessio lachend.

Ze lopen samen naar binnen. Er komt een man in een zwart pak op hen af en hij vraagt met een bekakt accent: "Goedemiddag heren, heeft u gereserveerd?"

"Goedendag, ik heb gereserveerd onder de naam Lars van Leuven om 14:30," antwoordt Lars met hetzelfde accent. De man loopt naar een massiefhouten balie met daarop een agenda, blaadt er wat doorheen en zoekt naar de juiste datum. Vervolgens zegt hij: "Ah, daar bent u, volgt u mij?"

douche stapt, voelt hij de spanning opkomen voor zijn sollicitatiegesprek.

Als hij naar beneden wil gaan, hoort hij plotseling iets vallen, gevolgd door geschreeuw van zijn vader. Jezus, kan het nou nooit eens rustig zijn hier, denkt Alessio bij zichzelf.

Hij strompelt vervolgens de trap af en treft zijn moeder huilend aan in de woonkamer. Zijn vader, nog trillend van woede, kijkt afkeurend en schuw naar hem, alsof zijn zoon hem niet zo mag zien. Voordat Alessio beseft wat er gebeurt, ziet hij de kroonluchter aan het plafond. Verdwaasd staat hij op en roept: "Wat heb ik nu weer misdaan, dat ik een beuk mag incasseren?" Zijn vader zucht met gebalde vuisten en stampt de deur uit naar buiten. Alessio snelt naar zijn moeder, die er niet al te best aan toe is. Alena begint troebel te kijken en voelt dat haar evenwicht wat minder is. "Ma, kom, ik help je," zegt Alessio, en hij begeleidt haar naar de stoel aan de keukentafel.

"Waarom doe je nooit iets terug?" vraagt Alessio, terwijl hij zijn moeder van top tot teen bekijkt en zoekt naar eventuele plekken of bulten. "Jongen, geef even mijn koffie aan, wil je?" vraagt ze, terwijl Alessio opstaat. "Waarom ga je niet hier weg?" vraagt hij, terwijl hij de koffie aanreikt aan zijn moeder. "Dat kan ik niet, want hij weet me toch weer te vinden. Daar kan ik donder op zeggen. Daarnaast is hij alles wat ik nog heb," antwoordt ze met een zucht. Er rolt een traan over de wang van Alessio, terwijl hij dit aanhoort. Hij wist niet dat zijn familie er zo in vastgeroest zat. Dit was de druppel! Die vent is echt rijp voor de PAAZ, en dan met name een speciaal cellencomplex, dacht hij. Er verscheen een glimlach bij het beeld van die